

Jsme mrtvi hříchu, ale živi Bohu

Rožnov, Střítež: Neděle Vzkříšení Páně 27.3.2016

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: L 24, 1 – 12

Text: Ř 6, 1 – 13 *Co tedy máme říci? Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli - jak bychom v něm mohli dále žít? Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. Necht' tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, nebo se mu zachce; ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti.*

Křesťanské velikonoční svátky mají dva ústřední body. Velký pátek a velikonoční neděle. Ukřižování a vzkříšení Ježíše Krista. Máme za sebou Velký pátek. Neděle je pak něco jako Velký třesk. Kristus byl vzkříšen a evangelium se rozbíhá do světa. Co se to vlastně o Velikonocích stalo? Po vzoru evangelisty Jana bychom to mohli vyjádřit básnicky tak, že to bylo Boží slovo, které jako velký vykřičník zaznělo na kříži. Výkřik Boží lásky. „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Vyznání lásky, která se obětovala za svět. To je první, velmi skandální věc, kterou si máme u Kristova kříže uvědomit. Bůh přináší oběť člověku. Ve všech světových náboženstvích jsou to lidé, kteří přinášejí oběti Bohu. V křesťanství je tomu naopak. Bůh se obětoval pro člověka. Co to s námi dělá? Nyní je totiž řada na nás, jak na tento Boží výkřik, na tuto Boží modlitbu k nám odpovíme.

„Co tedy máme říci?“ Tak začíná 6. kap. Římanům. Bratři a sestry, co byste řekli? Co máme odpovědět Bohu, který se z lásky k nám a kvůli našim vinám obětoval? Máme dále žít v hříchu, jakoby se nic nestalo? Máme žít v hříchu, aby nám měl Pán Bůh stále co odpouštět? V bibli čteme, že jako oběť za náš hřích poslal Bůh svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích. Kristův kříž není jen demonstrací Boží lásky, ale i demonstrací Božího soudu, Božího názoru na hřích. To je druhá věc, kterou si máme uvědomit: Kříž znamená, že Bůh odsuzuje hřích. Ale lidem udílí milost.

Každý člověk si má při pohledu na Kristův kříž říci: tam jsem měl viset já. To je kříž určený pro mě. Ale dostal jsem milost. Novou šanci. Mám dál hřešit, když vidím, jak tím milující Bůh trpí? To je třetí znamení kříže: Bůh trpí našim hříchem.

Apoštol Pavel klade tuto otázku: „Co tedy máme říci? Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost?“ A sám si odpovídá: „Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli - jak bychom v něm mohli dále žít?“

Apoštolova narážka na smrt se vlastně týká křtu. Ve křtu vyznáváme své bytostné spojení s Kristem. A tak v Kristu i my umíráme za svůj hřích. I náš hřích je v Kristu odsouzen. A tehdejší křestní praxe to věrně vyjadřovala. Člověk byl ponořen do vody tak, jako se mrtvé tělo ukládá do hrobu. Tedy celý člověk byl pohřben jako Kristus. Křest představuje osobní podíl na Kristově zástupné smrti. Apoštol trochu mysticky říká, že ve křtu umíráme spolu s Kristem. Četli jsme: „Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt.“

Pro apoštola to znamená zcela prakticky, že hřích už na nás nemůže, protože pro něj neexistujeme. Jsme pro hřích mrtví. Nemůže si na nás činit nárok a my mu nemůžeme více sloužit. To je trvalá symbolika křtu jako celoživotního předznamenání a našeho určení.

Ale každý psycholog vám poví, že nestačí člověka vymanit z jeho svázanosti a posedlosti, nýbrž je třeba naplnit lidský život smyslem a pozitivně jej nasměrovat. Proto je třeba přijmout i druhou polovinu apoštolova křestního vyznání. Poslouchejte dobře: „Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši.

Bratři a sestry, to je apoštolova výzva pro tento život, který právě žijeme, nic posmrtného. Jistě, tradičně se Kristovo zmrtvýchvstání vykládá jako předobraz věčného života v nebi. A víra v budoucí vzkříšení věřících má skutečně svůj základ v události velikonoční neděle. Ale apoštol vysvětluje, že Kristovo vzkříšení nám neříká, co bude po smrti, ale co má být už teď. „Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši.“ My v životě zpravidla počítáme s tou horší variantou, totiž že jsme hříšní a že takoví zůstaneme. A podle toho také jednáme. Ale velikonoční evangelium o smrti a vzkříšení Krista náš pohled na život zásadně mění. Apoštol říká: nepočítejte, tzn., nekalkulujte v životě dopředu s hříchem! Počítejte naopak s tím, že jste hříchu zemřeli a že jste živi Bohu. Vždyť co je vzkříšení? To není jakýsi posmrtný návrat do pozemského života. To je život v Boží blízkosti. Být vzkříšen znamená být živ Bohu. Žít pro svého Pána. A to není až posmrtná zkušenost, nýbrž perspektiva lidského života od nynějška až na věky. Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá. Proto Ježíš říká: „Amen, amen, pravím vám, kdo zachová mé slovo, nezemře navěky.“ Společenství s Kristem není něco, co teprve čekáme, ale co v jakémsi závdavku budoucí plné radosti smíme prožívat už nyní. Tuto zkušenost nám přibližuje a zpřítomňuje druhá křesťanská svátost, svátost stolu Kristova. Při ní opakovaně po svém křtu vyjadřujeme, že se vždy znovu ke Kristu hlásíme a že on se hlásí k nám. Při ní znovu prožíváme, že jsme živi Bohu a z Boha. Že jsme živi z Kristovy oběti a z moci jeho vzkříšení, že toužíme umrtvovat svou hříšnost a vždy znovu povstávat k opravdovému životu s Bohem.

Apoštol to nakonec, namísto předchozího poněkud mystického vyjadřování, řekne zcela prakticky: Necht' tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce; ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti.

Modlitba: *Pane, způsob při nás svým Duchem svatým nové rozhodnutí Tě následovat. Přiznáváme se ke svému křtu a chceme jeho smysl dosvědčovat svým životem. Amen.*